

ВЪЛШЕБНАТА КАМБАНА

Едно време въ Китай живѣлъ единъ много жестокъ царь. Сърдцето му било студено като камъкъ, а душата му

не познавала милостъ. Когато тръгвалъ изъ царството си — майки-тѣ, като изплашени птици, криели въ беднитѣ кѣшурки дечицата си.

Единъ день жестокиятъ царь свикалъ мандаринитѣ*) си и имъ казалъ :

— Велико е моето царство и още по-велика и страшна е силата ми. Моята власть се простира между три морета. Всички, които жи-

вѣятъ въ царството ми, познаватъ моята сила, но азъ искамъ за нея да разказва и отъ нея да трепери цѣлъ свѣтъ. Азъ искамъ да издигнете предъ моя мраморенъ дворецъ една висока кула, чийто връхъ да спре въ облацитѣ, които скитатъ по безкрайното небе. А на върха на кулата да се закачи камбана, чийто звънъ да бжде чистъ като пѣсенъта на ангели, силенъ като буря и топълъ като любовта на млада майка. Когато забие тази камбана, гласътъ ѝ да се разнася изъ простора, да разтърсва небето и да заглъхне въ последната хижа на края на свѣта. Вървете и намѣрете майстора, който да излѣе тази вълшебна камбана и знайте, че всѣки, който не успѣе да изпълни моята воля, ще загине подъ острата сѣкира на палача.

Навели глава мандаринитѣ, напуснали двореца и тръгнали да изпълнятъ страшната му заповѣдь.

*) Мандарини — китайски боляри.